

Dordrecht, juni 2018

Beste donateurs en andere geïnteresseerden,

De dreun kwam hard aan toen wij op 14 mei jl. het nieuws ontvingen dat Joop Rieff was overleden. Inmiddels zijn we een paar weken verder. Deze eerste nieuwsbrief zonder Joop is een memoriam, vooral aan hem gewijd. We kijken terug op de ontwikkeling van het tehuis en de successen die Joop met het tehuis bereikt heeft. Eerst zullen we u op de hoogte stellen van de afgelopen dagen in het tehuis en over het vervolg van het kindertehuis in Pa Mai en de steun aan de verschillende studenten.

Hoe nu verder?

Uiteraard is ook in Thailand, in het bijzonder bij huisvader Jee en de kinderen, het nieuws hard aangekomen. De huisvader en de kinderen hebben in het kindertehuis een herdenkingsplaats ingericht.

De herdenkingsplaats is ingericht in de gezamenlijke ruimte van het kindertehuis waar de kinderen vaak 'chillen', samenkomen om te eten of om hun huiswerk te maken. Er staat een mooie foto van Joop, versierd met gekleurde lampjes. De kinderen hebben er een blikje cola bij gezet, van het merk dat Joop graag dronk. Dat staat symbool voor het respect dat de kinderen hebben voor Joop en dat zij Joop al het goede wensen. Op de dag dat in Nederland

afscheid werd genomen van Joop, is ook in het kindertehuis een herdenkingsbijeenkomst gehouden. Herinneringen werden opgehaald en er werden door alle kinderen bloemen gezet bij de foto van Joop.

Na het overlijden van Joop is er veelvuldig contact geweest met Thailand en in het bijzonder met Jee. In dit contact zijn wij enorm geholpen door een vriend van de stichting die al jaren regelmatig in Thailand woont en de taal goed spreekt. In de loop der jaren heeft ook een aantal leden van onze stichting een persoonlijke band opgebouwd met Jee, in wie Joop overigens het volste vertrouwen had. Dat helpt enorm in deze moeilijke periode.

Omdat de 'kinderen van Joop' onze prioriteit hebben en er ook in Thailand de wil is om het tehuis door te zetten, blijft de stichting doorgaan. Het vele mooie werk van Joop, zijn optimisme en de goede contacten die wij hebben met het kindertehuis motiveren ons hierin. Duidelijk is wel dat er op organisatorisch vlak veranderingen zullen moeten komen. Zoals u weet had Joop immers een grote ondersteunende functie voor het kindertehuis. Gezien de gezondheid van Joop is er de afgelopen jaren rekening gehouden met het scenario dat Joop er niet meer zou zijn en hebben wij met Joop hier ook regelmatig over gesproken. Details kunnen wij op dit moment nog niet geven. Maar u kunt er van op aan dat in de komende periode onze eerste prioriteit zal zijn om hier invulling aan te geven. Wij houden u op de hoogte! Ik wens u veel plezier met het lezen van de herinneringen die wij aan Joop hebben, die wij hieronder hebben beschreven.

Met vriendelijke groet,

Namens het bestuur van Stichting Hill Tribes` Children,
Johan Hol, voorzitter.

Terugblik: van sinaasappelbomen naar 'eigen' tehuis

Een tehuis opbouwen, dat gaat natuurlijk niet zomaar. Onderstaand leest u hoe Joop begonnen is in Thailand en hoe het tehuis en de stichting tot stand zijn gekomen.

Tot 2008: verschillende kindertehuizen

Vanaf eind jaren '90 trok Joop zich al het lot aan van de bergkinderen in Noord Thailand. Hij ging aan de slag in verschillende kindertehuizen. Vanuit Thailand zette hij verschillende sponsoracties op, die hij rondmailde onder familie en vrienden. Onvergetelijk zijn de mogelijkheden om een kip, een big of een sinaasappelboom te sponsoren. Dankzij de acties van Joop kon onder meer op een braakliggend terrein een sinaasappelboomgaard worden opgezet met ruim 1700 bomen. De opbrengst van zijn acties kwam uiteraard geheel ten goede aan de hill tribes` children - oftewel de bergkinderen - die daardoor weer konden genieten van een goede school, gezond eten en huisvesting.

Vanaf 2008: een eigen kindertehuis!

In 2008 was Joop eraan toe om zijn eigen kindertehuis op te richten. Om er een goed financieel beheer op na te houden werd de Stichting Hill Tribes` Children opgericht. Joop heeft de afgelopen jaren enorm mooi werk verricht voor de bergkinderen in Noord-Thailand. In de nieuwsbrief van 1 april 2018, de laatste door Joop geschreven nieuwsbrief, gaat hij in op 10-jarig jubileum van onze stichting. Joop geeft daarin een overzicht van aantallen:

"In mei 2018 bestaat onze stichting inmiddels 10 jaar. 51 kinderen zijn of worden nog ondersteund door de stichting. 1 kind behoort tot de Mongh stam, 18 tot de Karen stam en 32 Lisukinderen. (...) Gelukkig hebben de meeste kinderen hun diploma gehaald of zijn hier nog mee bezig. 2 studenten zijn inmiddels afgestudeerd aan de universiteit en 2 studenten zijn nog bezig. 4 jongeren hebben hun voortgezette opleiding afgerond. 10 kinderen de middelbare school en 11 hebben het eerste gedeelte van de middelbare school gedaan, 11 alleen de basisschool. (...) Dat er leerlingen zijn die alleen maar de basisschool afgerond hebben is niet zo negatief als het lijkt. (...) Ze kunnen nu in ieder geval lezen en schrijven. Rekenen blijft moeilijk, maar dat kan bijna niemand hier in Thailand. Tot slot bedanken wij iedereen die ons de afgelopen 10 jaar heeft geholpen."

Wij zijn enorm trots op deze resultaten. Wij zijn Joop enorm dankbaar voor wat hij voor onze stichting en voor de kinderen in Noord-Thailand heeft betekend.

Dankzij Joop hebben veel kinderen met een armlastige afkomst de kans gekregen zich te ontwikkelen op een breed gebied, de Thaise taal te beheersen en kwalificaties te behalen voor een zelfstandig bestaan in de toekomst. Maar Joop zette zich niet alleen in voor de kinderen tijdens de periode van hun lagere en middelbare school, de periode waarin zij verblijven in het kindertehuis. Joop bleef zich bemoeien met de kinderen en stimuleerde hen een vervolgstudie te gaan doen. Hiervoor ging hij op zoek naar afzonderlijke

donateurs en ging hij de samenwerking aan met andere stichtingen die zich inzetten voor kinderen in Zuid-Oost Azië.

Joop was als een vader voor de kinderen. Het respect dat de kinderen voor Joop hadden was immens. Joop leerde de kinderen mee te helpen met koken, schoonmaken, varkens voeren, boodschappen doen en hun eigen kleding strijken. Joop onderhield de contacten met school, ging zo nodig met de kinderen naar een arts of ziekenhuis, zorgde dat zij naar school konden en dat de kinderen 's-avonds hun huiswerk maakten. Joop wilde de kinderen een thuisgevoel geven in het kindertehuis en investeerde hier veel tijd in.

Joop met een aantal naar school gaande kinderen (foto links). Als Joop in het kindertehuis was, at hij samen met de kinderen (foto rechts).

Ook organiseerde Joop jaarlijks het kerstfeest op het terrein van het kindertehuis. Alle kinderen die ooit in het kindertehuis hadden gewoond, alsmede hun families werden uitgenodigd. Het was geweldig om te zien hoe Joop zich inspande om de kinderen oud-Hollandse spelletjes aan te leren, zoals koekhappen en ezeltje prik, alsmede hen te enthousiasmeren met het in Thailand zo geliefde karaoke. Ook was er een bonte avond, waar het nogal eens gebeurde dat, onder aanvoering van Joop, 'Zie ginds komt de stoomboot' of 'Vader Jacob' werd voorgedragen door de dan aanwezige Nederlanders. De kinderen vonden het prachtig, ook al verstonden ze niet wat er werd gezongen.

Met zijn pick-up bracht Joop de kinderen tijdens vakanties vaak naar hun dorpen in de bergen. Het was een lange rit, de laatste kilometers bestonden vaak uit enkel klei. Het kwam dan ook nogal eens voor dat de auto kwam vast te zitten en geduwd moest worden.

Onderweg werd op een markt eten en drank ingekocht voor de families van de kinderen in het dorp.

Joop tijdens het kerstfeest en op de markt.

Joop deed er alles aan om aansluiting te hebben en te houden met de kinderen en de families in het dorp waar zij vandaan kwamen. Zo volgde Joop een cursus Thais en heeft hij zijn Thaise taalkunde in de loop der jaren enorm uitgebreid. Hij verdiepte zich tevens in de talen van de verschillende bergstammen. Ook trok hij vaak kleding van de Karen- of Lisu volkeren aan.

Op de foto links is Joop te zien in een traditionele Lisu broek, waar hij toezicht houdt tijdens de spelletjesmiddag van het jaarlijkse kerstfeest. Te zien is een lange ingevette bamboepaal. De kunst was wie als eerste boven was. Op de foto rechts zitten de kinderen in de pick-up van Joop (Joop staat rechts in het midden).

Nieuwsbrieven

Over de ontwikkelingen in Thailand hield Joop de donateurs van de stichting trouw op de hoogte via zijn nieuwsbrieven. Belangrijke zaken als de aanschaf van fietsen, matrassen, gebeurtenissen op de scholen en behaalde diploma's werden uitvoerig beschreven. Maar ook de dagelijkse besomeringen en belevenissen in en rondom het kindertehuis. Joop had de kunst om de noodzaak van hulp te benadrukken en tegelijkertijd de feiten met enige humor te beschrijven. In de jaren voor het huidige kindertehuis - dus in zijn tijd bij andere tehuizen - informeerde Joop ook al zijn donateurs via zijn 'rondzendmail' of 'halfjaarbericht'. Voorbeelden van zijn berichtgevingen zijn te vinden op onze website www.hilltribeschildren.nl. Een aantal willen wij nog eens extra in herinnering brengen.

"Met 15 kinderen op een berg en een auto waarvan alleen de achterremmen een beetje werkten"

In zijn halfjaarbericht van maart 2006 beschrijft Joop een 'bijzondere gebeurtenis', die plaats vond op 30 december 2005:

"(...) Ik bracht zo'n 15 kinderen terug naar hun dorp waar zij de jaarwisseling zouden gaan vieren. Hiervoor moest ik een autorit maken van ongeveer 3 uur door een berggebied. Zo halverwege bemerkte ik dat de remmen niet meer werkten. Even onder de motorkap gekeken, maar die gauw weer dichtgedaan! Wat doe je dan wanneer je zowel door Boeddha als God bent verlaten. Heel zachtjes doorgereden. Ik wist dat een paar kilometer verder een controlepost was van het Thaise leger en misschien konden die mij helpen. En jawel en dat deden ze, er werd een militair op de motor gestuurd om beneden in een dorp - ongeveer 25 km. verder - een paar nieuwe remschijven te kopen. Deze bleken namelijk totaal versleten en je kon die er zo uitpakken! Het wachten werd ingevuld met een spoedcursus survival. Ik

kreeg van de kinderen informatie wat voor planten allemaal te eten waren en welke zoet dan wel bitter smaakten. Nadat de koerier weer terug was, volgde de reparatie. Alleen dat lukte niet. Hij had speciaal gereedschap nodig dat niet voorhanden was. Wat nu te doen? Met 15 kinderen op een berg en een auto waarvan alleen de achterremmen een beetje werkten. Ik kreeg het advies om in de eerste versnelling - dus erg langzaam - naar beneden te rijden. Alleen. De kinderen mochten niet mee. Zij werden in een andere passerende auto gezet en naar beneden gebracht. Ik ben, in het pikkedonker naar beneden gereden en kan u vertellen dat ik erg blij was dat die rit heelhuids is volbracht. Hoe lang het duurde? Ik zou het niet weten maar het duurde heel erg lang. Ik moest natuurlijk in het dorp overnachten maar dat was geen enkel probleem. Elektriciteit en water was er niet, de mensen werkelijk straatarm maar toch, binnen 10 minuten aten we wat rijst met iets erbij. Wat.....? De volgende morgen naar een garage/smid gegaan waar bleek dat alle remschijven van de voorwielen weg waren. Ze moesten lachen toen ik vertelde dat ik `s-nachts naar beneden was komen rijden. (...)."

De kippen van de buurvrouw

In de nieuwsbrief van maart 2010 beschrijft Joop een klacht van zijn buurvrouw en hoe hij daarmee omging:

"(...) Een van mijn kinderen had met zijn katapult geschoten op de kippen van de buurvrouw. Ik heb natuurlijk direct het gebruik van de katapult verboden. Te snel eigenlijk, want een paar dagen later kreeg ik een nieuwe haan die voor uitbreiding van de legkippenpopulatie moet zorgdragen. Een (andere) haan was hier niet blij mee en was constant rond de ren aanwezig met bijbehorend gekraai en met aanvallen van de nieuwe haan. Toen de kinderen naar school waren heb ik zelf maar de katapult ter hand genomen. Het resultaat was dat ik toch een herhalingscursus bij de kinderen moet gaan volgen want alles werd geraakt behalve die haan. De volgende dag hebben enkele kinderen het probleem maar zelf opgelost door de hanen met elkaar te laten vechten (...)."

"Met zulke kettingen worden in Rotterdam de schepen aangemeerd"

In de nieuwsbrief van februari 2011 beschrijft Joop een bezoek aan één van de kinderen, die wegens een blindedarmontsteking in het ziekenhuis was opgenomen:

"Toen ik enkele dagen na de operatie een foto van hem nam in het ziekenhuis was er ineens grote ophef. Het mocht niet. Toen ik wat rondkeek zag ik dat naast hem een man lag. Op zich niets bijzonders natuurlijk, maar toen zag ik ook de ketting waarmee zijn voeten aan het bed waren vastgemaakt. Met zulke kettingen worden in Rotterdam de schepen aangemeerd en deze man kwam slechts uit de tegenover het ziekenhuis gelegen gevangenis. Gelukkig had ik de foto al gemaakt." Joop heeft de foto dan ook in de nieuwsbrief kunnen publiceren!

"Tijdens wat schoonmaakwerkzaamheden sprong een van onze kinderen ineens achteruit"

In de nieuwsbrief van maart 2015 vertelt Joop over een confrontatie met een ongenode gast:

"Vermeldenswaard is het onverwachte bezoek dat wij kregen in oktober. Tijdens wat schoonmaakwerkzaamheden sprong een van onze kinderen ineens achteruit. Hij zag een slang die in de hoek was weggekropen. Nu wilde het dat deze jongen kort daarvoor nog door een andere slang was gebeten bij een kort bezoek aan zijn dorp. Samen met de huisvader hebben wij het beest, onder grote belangstelling, afgemaakt met een paar bamboestokken. Omdat de kleintjes alles goed wilden zien, heb ik me daarom achteraan opgesteld zodat hun zicht niet belemmerd werd."

Speelgoedactie voor Thailand

In de afgelopen jaren zijn diverse acties georganiseerd om geld op te halen voor onze stichting. Dit waren veelal sponsoracties bij scholen, maar er waren ook veel individuele initiatieven, zoals de verkoop van zelf beschilderde stoelen, zelf gemaakte tassen, de opbrengsten van recepties, verjaardagen of trouwjubilea, het gratis knippen van de kinderen door een bevriende collega van Joop en het geven van Engelse les door een broer van Joop. Deze acties zijn onmisbaar voor het bestaan van het kindertehuis en we zijn daar dan ook heel dankbaar voor. Als er een actie werd gehouden voor onze stichting vermeldde Joop dit trouw in zijn nieuwsbrieven, of de actie nu groot of klein was. In de nieuwsbrief van maart 2015 vermeldt Joop een actie van één van zijn familieleden:

"De eerste actie betreft een actie gehouden door een heel jong familielid van mij. Hij moest/mocht een gedeelte van zijn speelgoed opruimen. De verkoopbare spullen werden te koop aangeboden en gingen grif van de hand. De opbrengst mocht hij zelf houden, maar de kinderen hier kregen er een gedeelte van. Nog steeds heeft hij het erover dat hij de kinderen allemaal een ijsje heeft gegeven. Volgens mij is hij nu de jongste donateur van onze stichting."

Tot ziens!

Hiermee zijn we aan het einde gekomen van deze nieuwsbrief. Uiteraard hoort u van ons over de specifieke voortzetting van onze stichting. Wij hopen nog altijd op uw steun te kunnen rekenen, om het werk van Joop voort te zetten.

